

Några tankar om Som en meditativ chaconne

av Peter Stensson

Musik, drömmar, växter, djur. De finns ofta med i de bilder orden målar upp när jag läser *Som en meditativ chaconne*. I Laura Popas diktsamling hittar jag lovsång till fantasins skapande kraft, känslan av helighet inför vårens under, självrannsakan och kärleksförklaringar. Stilen vädjar ofta till sinnena som när dikterna talar om gryningsljuset eller koltrastens sång, men den kan också vara enkel, rättfram, avskalad bortom alla bilder. På samma sätt glider stämningen mellan ljus och mörker när man rör sig genom texterna.

Diktsamlingen har tre delar, var och en med sin karaktär och sina stämningar.

Första delen handlar mycket om lyssnande, om betraktande, om upplevelser. Öppningsdikten *Kärlekstankar i D-dur* är ett möte med musiken som blir ett möte med världsalltet – eller tvärtom. Jaget sveps in i en virvel av musik, blommor, andning, närvaro och tankeflykt. Musiken kommer tillbaka många gånger i andra dikter, men oftast i en mindre roll.

I *Solrosornas land* blir fantasin en möjlighet, men också en flyktväg. Lovsången till fantasin blandas med ensamhet och gråhet:

*” I taxins baksäte vilar hon bekvämt bland orangefärgade kuddar
som hon har köpt till sig själv i julklapp.
Bilen glider sakta bland snödrivor och
snögubbar med sorgsna ögon”.*

Längtan dyker upp i många former. Längtan kan också nå sitt mål, som i *Trädgårdsgatan*. Bilderna i dikten hör hemma i nattens drömmar men känslan av hemkomst är stark och befriande:

*”...det var där du skulle bo och måla dina drömbilder.
Det var där du skulle leva i alla dina år –
alla på Trädgårdsgatan visste det”.*

Första delen slutar med titeldikten *Som en meditativ chaconne* som är en vacker kärleksdikt:

*”...Smakfullt iklädd ett fridfullt hav
bjuder du upp till dans
med böljande gester...”*

Andra delen är betydligt mörkare. Flera av dikterna skildrar en natur som håller på att gå under. Det är berättelser om att i sorg och vanmakt ändå försöka rädda och hjälpa naturen. Skogens träd och sköldpaddorna i sjön är vänner som behöver både hjälp och tröst. Här träder också ett jag tydligare fram, ett jag som i *De döende träden* vill göra vad som göras kan:

*”Jag fyllde några hinkar med mod och tröst,
täljde tre flöjter i cederträ
lärde mig några kärleksdikter utantill
och som en vild häst galopperade jag i natten,
tillbaka till de döende träden.”*

Men striden förs också på det personliga planet. *Metamorfos* berättar om kampen för att nå fram till livet som väntar på en. Smärtan är tydlig. Och samtidigt är det så vackert. I allt detta mörker behövs styrka. *Jag är inte rädd* är en uppgörelse med rädslans demoner. Ett ljus i mörkret. En stärkande och befriande text.

I den tredje delen är vi tillbaka i ljuset. Livet blir enkelt, världen är din och det är självklart att äta brödsmlor tillsammans med koltrasten.

Nu blir jaget ännu mer uttalat. Ett jag som väljer, handlar, minns, ger sig i kast med den yttre världen. Mötet med den andre får också större plats. Det handlar om livets möten från förr och nu, men också möten med kärleken, en ängel, en gudom eller kanske Livet. Och kanske är detta just vad diktsamlingen är: ett samtal med livet i många tonlägen.

Dagens löfte ger stolta föresatser för vardagen. I *Veckoschema* skildras visioner om en drömtillvaro där allt gott är möjligt att göra. Gammal smärta och gammal glädje blir till ny styrka. Jubelrop blandas med stilla eftertanke på perrongen.

Efter kraften kommer lugnet. Samlingens sista dikter rör sig i gränslandet mellan kärleksdikt och bön. De andas stillhet, försoning och förening med allt vad synligt och osynligt är:

*”I mina andetag ryms gryningsljuset,
fåglarnas frihet,
jordens energi,*

*sniglarnas kärleksritual,
fjärilarnas skörhet.”*

(ur Andakt)

Någonting jag uppskattar i samlingen är den stora spännvidden: Från färgprakt till gråhet, från mörker till ljus, från fanfarer till stillhet. Det finns många mörka skuggor, men turerna in i mörkret får ljuset att lysa än klarare. Några dikter talar om en smärta som man önskar att man inte kände igen, andra om en glädje man vill vara ett med.

Som en röd tråd genom dikterna går tron på det vackra och det goda. Ibland finns det där i överflöd och allt man behöver göra är att se det, känna det. Ibland skymtar det som en möjlighet bortom det svåra, kanske till och med som ett löfte. Och ibland talar dikterna om möjligheten att vara den goda kraften, att vara den som ger hopp.

Dikterna i *Som en meditativ chaconne* är personliga och gläntar på dörren till författarens tankevärld, men säger också någonting om livet. De talar till en nivå inom oss som lätt kommer bort i det vardagliga, en nivå som vi mår bra av att släppa fram då och då. Boken bjuder in till en resa som jag är glad att jag har fått göra.